

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa (...) Bank S.A. w W.

przeciwko B. G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 stycznia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 9 października 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4067 (cztery tysiące sześćdziesiąt siedem) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pozwana złożyła skargę kasacyjną, a dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołała się na występujące na tle tej sprawy dwa istotne zagadnienia prawne. Pierwsze dotyczy tego, czy skuteczne jest oświadczenie woli złożone wtedy, gdy nie było przesłanek do jego złożenia. Skarżącemu chodzi o to,

na tle okoliczności tej sprawy, jak jednak wskazuje, typowych dla stosunków prawnych wynikających z zawartych umów kredytowych, czy skuteczne jest złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu umowy jednocześnie ze złożeniem wezwania do zapłaty zaległych rat, jeśli umowa kredytowa przewiduje, że takie wezwanie powinno o 7 dni poprzedzić wypowiedzenie. Kwestia jest jednak oczywista, a rozstrzygnięcie tkwi w funkcji tego postanowienia umownego – jego celem jest w istocie wydłużenie okresu, podczas którego umowa wiąże strony. Zatem, po pierwsze, w świetle art. 61 § 1 k.c. złożone oświadczenie jest skuteczne, a jedyna różnica polega na tym, że skutek wywrze po okresie wypowiedzenia wydłużonym o czas, jaki miał być zachowany między wezwaniem a wypowiedzeniem. Drugie zagadnienie prawne podniesione w skardze kasacyjnej dotyczy natomiast tego, czy oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytowej jest skuteczne, jeśli złożono wcześniej oświadczenie o wezwaniu zostało złożone w okolicznościach, które do tego nie uprawniały – jak zweryfikował to sąd, wysokość zaległości w płaceniu rat nie osiągnęła pułapu, który pozwalał na złożenie rzeczowego wezwania. To zagadnienie również nie budzi wątpliwości, jeśli się zważy, że regulacja składania oświadczeń woli nie jest tak sformalizowana, jak prawo wekslowe. Zatem takie oświadczenie jest złożone skutecznie, lecz jego skutek, odroczony w czasie, następuje dopiero po spełnieniu się materialnych przesłanek do złożenia wezwania i, odpowiednio, wypowiedzenia. Nie ma brak normatywnych i funkcjonalnych podstaw, aby zajmować odmienne stanowisko. Nie ma też idących w tym kierunku wypowiedzi, co pozwala uznać, że nie jest to istotne zagadnienie prawne, jakie uzasadniałoby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

aj